

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2185/2021
10.06.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Марине Милановић, Катарине Манојловић Андрић, Бранислава Босиљковића и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиоца Специјалне болнице за рехабилитацију Бујановац, из Бујановачке Бање, чији је пуномоћник Миле Ристић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Игор Анђелковић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2985/20 од 09.12.2020. године, у седници већа одржаној 10.06.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2985/20 од 09.12.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2985/20 од 09.12.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П 156/2020 од 12.10.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу на име стеченог без основа исплати износ од 669.396,44 динара са законском затезном каматом од 24.04.2017. године до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом, на име трошкова парничног поступка, плати износ од 74.997,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2985/20 од 09.12.2020. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, указујући разлоге за примену члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ...18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново

тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2.).

Правни основ тужбеног захтева у овом спору је исплата накнаде по правилима о стицању без основа, с обзиром да је тужени у извршном поступку наплатио своје потраживање од тужиоца, а основ тог потраживања је Закључак Владе Републике Србије од 18.12.2001. године, који је проглашен неуставним објављивањем одлуке Уставног суда у „Службеном гласнику Републике Србије“ дана 18.12.2016. године.

Правноснажном пресудом одбијен је тужбени захтев, из разлога што је пресуда Основног суда у Бујановцу П1 910/13 од 20.03.2014. године, којим је у овој парници тужилац по наведеном Закључку био обавезан на исплату дохотка на зараду, постала правноснажна дана 22.07.2014. године, а Закључак проглашен неуставним дана 08.12.2016. године након правноснажности пресуде. Како је парнични поступак између странака правноснажно окончан пресудом која је донета пре објављивања одлуке Уставног суда о проглашењу Закључка неуставним, имајући у виду правно дејство одлука Уставног суда (члан 60. Устава Републике Србије), по оцени судова, Закључак Владе Републике Србије био је у примени, тако да није реч о исплати по основу који се није остварио или који је касније отпао, у смислу члана 210. став 2. Закона о облигационим односима, због чега тужени није у обавези да тужоцу плати накнаду по правилима о стицању без основа.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као и уједначавања судске праксе, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за одбијање тужбеног захтева. Тужилац је приложио пресуде којима се не установљава другачији правни став у погледу примене материјалног права у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији, тако да није испуњен законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе. Образложења побиијаних пресуда за одлуку о одбијању тужбеног захтева у овом случају не одступају од судске праксе и правних схватања по питању правног дејства ећ нис одлуке Уставног суда. Разлози на којима су засноване нижестепене одлуке одговарају и усклађени су са важећим тумачењем права и владајућим правним схватањем у пракси нижестепених судова и ревизијског суда. Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена ни као редовна.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним спровима кад се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима, или у потраживању у новцу, на предају ствари или извршењу неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побиијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 31.10.2017. године, а вредност предмета спора побијаног дела износи 669.396,44 динара.

С обзиром да је вредност предмета спора побијаног дела испод динарске противвредности износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић